

[Thomsen.]

kritisere Statsadministrationen; det har han ikke Lov til, selv om de fremsatte Anker hviler paa en indgaaende Dokumentation. Det er altsaa en stor Misforstaaelse, at en Rigsdagsmand har Ret — somme mener endda Pligt — til at paatale Overgreb fra Administrationens Side, men naar Rigsdagen endelig skal have et Umyndighedsbevis, er det vel kun rimeligt, at den selv staaer som Underskriver. Hvis ikke vort Land hidtil har været det, saa tør man nok antage, at Betingelserne herefter er til Stede for, at det kan blive et rent Eldorado for Embedsmænd og Administrationen i det hele taget. En Rigsdagsmand, der vover at kritisere paa en Maade, saa det i det hele taget kan høres, faar øjeblikkelig Politiet paa Halsen, og de paagældende Embedsmænd og ministerielle Udvalg kan saa skalte og valte videre efter Forgodtbefindende. Ja, hvis Hensigten med Liberalismen og Parlamentarismen er en saadan Form for Statsstyre, saa vil i alt Fald den sundt tænkende Del af Befolkningen med Foragt reagere, derom er der heldigvis ingen Tvivl, dybere er vi endnu ikke sunket.

Maa det være mig tilladt som den, der nu skal ind under Rigsdagens Undtagelseslov — det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) trykker sig aabenbart i Sædet, han har tilsyneladende slet ikke Lyst at slaa Følge med mig —, med faa Ord at søge at trække Linierne op i den Sag, der har givet Anledning til det hele. Saa meget maa jeg nok have Lov til, forinden ærede Kolleger af dette høje Ting afsiger deres Kendelse og dermed, saa vidt man kan forstaa, agter at overlade Resten til Politiet. Man forstaaer aabenbart her i Tinget ikke, at Sagen, foruden en juridisk, ogsaa har en, ikke mindre vigtig, moralsk Side, en Side, der vender ind mod Rigsdagens Myndighed og Ansvar. Men altsaa, et kort Resumé af Sagens Gang.

Ved Kødlovens første Behandling, altsaa i rette Tid, men aabenbart ikke paa rette Sted, paaviste jeg, hvordan man i Landbrugsministeriets Eksportudvalg havde besat Halvparten af Pladserne med Mænd, der derigennem fik Afgørelsen vedrørende deres egne personlige Anliggender. Naar man ved, at Eksportørerne alene i Kraft af deres Sagkundskab er de øvrige Medlemmer langt overlegne, navnlig da, naar Forhandlingerne foregaaer paa fremmede Sprog, saa burde i alt Fald Rigsdagsmænd kunne sige sig selv, at dette var at sætte Ræven til at vogte Gæs. Over for denne Kendserning reagerede Rigsdagen ikke, men lod

det hele gaa sin skæve Gang. Heller ikke Pressen, paa nær nogle faa Blade, „Vestkysten“, „Berlingske Tidende“, L. S.-Pressen og enkelte andre Blade, har haft Mod til at træde op mod Myndighederne, Mod til at løfte en lille Flig af det, her foregaaer. Jeg paaviste endvidere og dokumenterede den mere end underlige Maade, Importfirmaerne i Belgien blev udpeget paa, med Tilside-sættelse af Landets egne Importører — ja, det skal nok virke fremmede paa et godt Forhold til et fremmed Land —, med Fortielse over for Offentligheden af, at Eksportør William Hansen ejede det ene og hans Direktør et andet af de oprindelig udvalgte Firmaer, der ifølge Generalsekretær Høgsbro Holm paa en udmærket Maade havde repræsenteret danske Interesser og derfor absolut kunde anbefales. Skade kun, at det ene Firma overhovedet ikke opfyldte Betingelserne for at faa tildelt Licenser. Det var, som det maaske vil erindres, angaaende Navnet William Hansen, at det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) som Formand for Udvalget afgav sin urigtige Forklaring her i Tinget. Men intet af det, saa lidt som den Omstændighed, at de Herrer Eksportører i Udvalget gennem deres Bogholdere, Klippere, Opkøbere og Salgsmænd, som de selv betegner som anerkendte Eksportører, besørger 70 pCt. af Opkøbet, havde Folketinget noget at indvende imod, saa lidt som mod det, at Landets største Kreatursalgforening blev fuldstændig tilsidesat.

Folketingsudvalget, der var nedsat om Kødloven, bekymrede sig heller ikke særligt om de fremsatte Anker, skønt Beviserne laa paa Bordet. Den højtærede Landbrugsminister udtalte under første Behandling Haabet om, at danske Landbrugeres Kødforsyning ikke maatte blive tilfreds, da det — saadan sagde Ministeren — vilde være et Tegn paa, at det stod daarligt til i Danmark — det kan læses paa Sp. 271. Og jeg gør udtrykkeligt opmærksom paa det karakteristiske i, at det er en Landbrugsminister i et Landbrugsland, der nærer saa venlige Følelser over for en af Landets største erhvervsøkonomiske Sammenslutninger.

Naa, et af Resultaterne af denne første Behandling blev, at Landbrugsministeren bad om at faa en skriftlig Klage og lovede paa Forhaand her i Tinget, at en saadan Klage skulde blive undersøgt til Bunds; at Forhold, der ikke kunde taale Dagens Lys — saadan sagde Ministeren —, skulde blive paataalt saa effektivt, som det kunde ønskes. For saa vidt var alt jo saare godt, Klagen blev omgaaende indsendt, og jeg tør nok sige, at den Dokumentation, der medfulgte,